

Arrest

nr. 106 392 van 5 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Naghrak uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U bent een Tadzjiek van etnische origine. U werkte in Naghrak op het land van uw familie. Uw vader was gedurende twee jaar chauffeur van Haji Anwar, ook gekend als Haji Ikram, die onder het districtshoofd werkt. In de maand dalwa van het jaar 1390 (januari-februari 2011 Gregoriaanse Kalender (GK))verdween uw vader. Het politieonderzoek naar zijn verdwijning leverde niets op. Na een tijd vroeg X u om voor hem te werken. U moest zijn kinderen vervoeren, en X naar jirga's, het districtshuis, het provinciehuis of naar de bazaar brengen. Toen u ongeveer drie weken als chauffeur voor X werkte werd u door drie mannen tegengehouden toen u van

de moskee terugkeerde. Ze vroegen u of ze de wagen van Haji Ikram een uur konden lenen, nadien zou u de wagen terugkrijgen. U weigerde de wagen af te geven. De volgende dag kwamen die drie mannen naar uw huis en vroegen u opnieuw de wagen voor een uur te lenen. Ze zeiden u dat u het aan niemand mocht vertellen, en dat u de wagen na een uur zou terugkrijgen. U weigerde opnieuw, ging 's avonds naar Haji Ikram en lichtte hem over de situatie in. Hij zei u naar het districtshuis te gaan om klacht in te dienen. Als gevolg van uw klacht werden twee mannen opgepakt, de derde man met de naam Layla, ontsnapte. Layla vond uw telefoonnummer, belde u op en eiste dat u uw klacht zou intrekken. De taliban stelden dat u hun mensen verraden had. U besprak dit met Haji Ikram. Hij vertelde u dat het geen zin had uw klacht in te trekken gezien de verdachten alles opgebiecht hadden. U werd nadien een tweede keer opgebeld. U werd verteld dat u hetzelfde lot als uw vader zou ondergaan indien u de klacht niet zou intrekken. Na de tweede dreigtelefoon bent u niet meer naar huis gekeerd. U verbleef nog twee nachten bij Haji Ikram en vijf nachten bij de smokkelaar. Enkele dagen na Nawroz, het Afghaans nieuwjaarsfeest, heeft u Afghanistan verlaten. Na uw vertrek ontving uw familie nog een dreigbrief van de taliban. Op 21 mei 2012 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat uw leven in gevaar is.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een identiteitsdocument (taskara), een document van Haji Ikram dat hij niet voor uw veiligheid instaat, een brief van Haji Ikram waarmee hij de politie op de hoogte brengt van de verdwijning van uw vader, een dreigbrief van de taliban, foto's betreffende uw leven en activiteiten in Surkh Rod en uw chauffeursbadge voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakte als chauffeur voor Haji Ikram, het vice-districtshoofd van Surkh Rod, te hebben gewerkt. Betreffende uw aanwerving als chauffeur stelt u enerzijds tijdens het gehoor dat Haji Ikram u vroeg voor hem te werken en zijn familie te vervoeren nadat uw vader verdwenen was. Gevraagd waarom u deze keuze maakte na de verdwijning van uw vader antwoordde u dat u op dat moment niet wist waarom uw vader verdwenen was en wie hiervoor verantwoordelijk was (cgvs p.5, 9 en 14). Anderzijds verklaart u tijdens het gehoor dan weer dat Haji Ikram zei dat u niet voor hem moest werken omdat uw vader spoorloos was, en dat u dit op uw eigen verantwoordelijkheid deed (cgvs p.10). U legt tevens een document voor dat u ontvangen zou hebben van Haji Ikram in het districtshuis waarin alle verantwoordelijkheid betreffende uw veiligheid op u wordt afgewenteld (cgvs p.10). Dat u geen eenduidige verklaringen kan afleggen over de omstandigheden van uw aanwerving als chauffeur van Haji Ikram na de verdwijning van uw vader roept ernstige vragen op. Ook uw bijzonder povere geografische kennis van uw district roept vragen op over uw activiteiten als chauffeur. Zo blijkt u het dorp Qalay Afandi, nochtans slechts enkele kilometers van uw dorp Naghrak gelegen, u onbekend (cgvs p.8). Gevraagd of u weet waar Fateh Abad ligt verklaart u dat het niet in Surkh Rod, uw district gelegen is (cgvs p.19). Nochtans ligt dit dorp langs de hoofdweg die door Surkh Rod loopt. Wanneer u gevraagd wordt van Naghrak naar Khogyani te rijden, het district ten zuidwesten van Surkh Rod, blijkt uw geografische kennis zelfs op te houden aan het districtscentrum Sultan Pur. Gevraagd wat er na Sultan Pur ligt antwoordt u dit niet te weten en dat u nooit naar die regio ging (cgvs p.19-20). Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor verklaarde dat u geen rijbewijs had op het moment van uw tewerkstelling, dat Haji Ikram dit aangevraagd had (cgvs p.9). Voorgaande vaststellingen doen ernstige twijfels ontstaan over uw verklaringen betreffende uw activiteiten als chauffeur van het vice-districtshoofd van Surkh Rod. Dit leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw problemen met de taliban evenmin overtuigen. Zo stelt u dat u tweemaal door met de taliban geaffilieerde mannen benaderd werd die de wagen van Haji Ikram wilden uitlenen. U weigerde dit en vermoedde dat zij misschien wel explosieven in de wagen wilden verstoppen om Haji Ikram te vermoorden (cgvs p.16). Wanneer het Commissariaat-generaal u de bedenking opwerpt waarom de taliban aan de chauffeur zou vragen of ze de wagen die hij bestuurt kunnen ontlenen zodat zij er explosieven in kunnen verstoppen geeft u als mogelijke verklaring uw jonge leeftijd op, en stelt u dat zij mogelijks dachten dat u niet besepte waarom ze de wagen vroegen. Wanneer het Commissariaat-generaal de vraag herhaalt, u er op wijst dat u geen kind meer was en dat er toch een grote kans was dat u zelf zou sterven indien u aan de taliban zou toegeven antwoordt u dat ze misschien dachten dat u akkoord ging gaan als ze geld zouden geven en dat ze u vertelden dat indien u toestemde ze het zouden geven. Als u er nogmaals op

gewezen wordt dat u zeker gezien de verdwijning van uw vader niet het meest voor de hand liggende aanspreekpunt voor de taliban was geeft u het weinig verhelderende antwoord dat de drie mannen zelf geen talibanleden zijn, maar er wel banden mee hebben (cgvs p.17). Het is bijzonder weinig waarschijnlijk dat de taliban u, als chauffeur van het vice-districtshoofd, zouden vragen diens wagen te ontlenen om er volgens uw vermoeden een bom in te plaatsen. Dat u er tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal niet in slaagt hiervoor een aannemelijke verklaring te vinden ondermijnt in ernstige mate uw verklaringen betreffende uw contacten met de taliban.

Uw verklaringen over het verdere verloop van uw problemen na de twee ontmoetingen met de drie mannen overtuigen evenmin. Zo stelt u dat u na de tweede ontmoeting Haji Ikram inlichtte over de vraag van de met de taliban geaffilieerde mannen. Hij zei u naar het districtshuis te gaan om het incident te melden en dat u dit deed (cgvs p.16 en 17). Als het Commissariaat-generaal u vraagt wanneer u dan naar het districtshuis bent gegaan antwoordt u dat dit enkele dagen later was, vier of vijf dagen later. Gevraagd waarom u vier of vijf dagen wachtte om naar het districtshuis te gaan stelt u het niet te weten en vult u aan dat u zich het aantal dagen niet goed herinnert (cgvs p.17). Gevraagd waarom Haji Ikram wachtte om het incident te melden geeft u hiervoor geen verklaring maar antwoordt u dan weer dat u niet weet hoeveel dagen later het gebeurd is (cgvs p.17-18). Wanneer het Commissariaat-generaal u nogmaals vraagt hoeveel dagen nadat u aan Haji Ikram het incident meldde er klacht bij het districtshuis ingediend is stelt u plots dat u de volgende dag met Haji Ikram naar het districtshuis ging (cgvs p.18).

Verder dienen eveneens vragen gesteld te worden betreffende uw profiel, meer bepaald bij uw verklaringen tijdens het gehoor dat u tot een maand voor uw vertrek als landbouwer zou hebben gewerkt in uw dorp Naghrak in het district Surkh Rod (cgvs p.4,14 en 17). Zo blijkt u niet op de hoogte te zijn dat er in uw dorp Naghrak een landbouwproject is waar muntwater geproduceerd wordt en waar plaatselijke boeren hun munt naartoe kunnen brengen. U stelt daarentegen dat de bewoners hun munt vers of gedroogd op de markt verkopen (cgvs p.6). Wat eveneens vragen oproept zijn uw verklaringen betreffende de prijzen van de landbouwgrond in Surkh Rod. Zo stelt u dat uw oom de twee jerib landbouwgrond aan de smokkelaar gaf in ruil voor uw vlucht uit Afghanistan. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar de prijs van landbouwgrond in uw regio en daarbij de bedenking maakt dat de twee jerib die u in ruil voor uw vlucht afgaf toch niet enorm veel waard kan zijn antwoordt u dat de prijs ongeveer vijf lak khalдар, de pakistaanse munt, per biswa is (cgvs p.19). Dit betekent dat u ongeveer 149.000 euro ontvangen zou hebben voor een stuk landbouwgrond van 4000 vierkante meter in de provincie Nangarhar. Gezien de ter beschikking van het CGVS zijnde informatie betreffende het gemiddeld jaarinkomen van een Afghaanse burger dat rond de 400 dollar schommelt en documenten betreffende de grondprijzen in andere districten van de provincie Nangarhar roept uw gebrekkige kennis van de prijzen van landbouwgrond in Afghanistan, zeker gezien uw verklaringen dat u tot een maand voor uw vertrek als landbouwer op eigen grond werkte, ernstige vragen op.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor verklaart dat er geen nieuwe scholen werden gebouwd in Surkh Rod district (cgvs p.7). Ook dit is opmerkelijk gezien in december 2011, enkele maanden voor uw beweerde datum van vertrek uit Naghrak begonnen werd met de bouw van een nieuw schoolgebouw met 20 klaslokalen voor het Char Bagh lyceum in Surkh Rod. Niet alleen stelt u daar van uw zeven tot uw 12 jaar school te hebben gelopen (cgvs p.3), het dorp Char Bagh is bovendien vlakbij Naghrak gelegen. Het is weinig aannemelijk dat dit een oud-leerling van deze school en inwoner van Naghrak dit ontgaan zou zijn. Het doet bovendien ook bijkomende vragen rijzen over uw beweerde activiteiten als chauffeur van het vice-districtshoofd die u in Surkh Rod zou hebben moeten vervoeren. Bovendien blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat in januari 2011 een nieuw schoolgebouw met 12 klaslokalen in hetzelfde dorp werd opgeleverd, wat u eveneens moeilijk ontgaan kan zijn. Voorgaande elementen werpen ernstige vragen op over uw verblijf het laatste jaar in Surkh Rod en de door u voorgehouden datum van vertrek uit Naghrak.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara betreft slechts uw identiteit en ondersteunt uw asielrelaas niet. Wat betreft het document van Haji Ikram dat hij niet voor uw veiligheid instaat, de brief van Haji Ikram waarmee hij de politie op de hoogte brengt van de verdwijning van uw vader, de dreigbrief van de taliban, en uw chauffeursbadge dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse

Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Wat betreft de acht foto's (vijf originele en 3 afdrucken van een fotowebsite, betreffende uw leven en activiteiten in Surkh Rod die u voorlegt dient eveneens opgemerkt te worden dat dergelijke foto's uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Op slechts één van de vijf originele foto's die u voorlegt staat u samen met een man die u als Haji Ikram identificeert. Uit deze foto valt allerminst af te leiden dat u als chauffeur voor deze man werkte. De drie kopieën van foto's die u voorlegt blijken afkomstig te zijn van een fotowebsite. U verklaart hierover tijdens het gehoor dat een vriend deze foto's voor u heeft opgezocht via de zoekmachine Google (cgvs p.11). Over één van deze kopieën weet u te correct te vertellen dat de Amerikaanse ambassadeur op de foto te zien is, over een andere kopie stelt u dat het een vergadering in het districtshuis was. Uw verklaringen tijdens het gehoor over deze foto's, door de Amerikaanse Ambassade te Kaboel op een fotowebsite opgeladen, blijken echter louter een samenvatting zijn van de begeleidende tekst onderaan deze foto's. Over dit bezoek aan het districtshuis van de Amerikaanse ambassadeur stelt u niet aanwezig te zijn geweest, maar ze wel in het districtshuis gezien te hebben (cgvs p.7). Nochtans werden deze foto's op 9 februari 2011 genomen, enkele maanden voordat u in dienst zou getreden zijn bij het vice-districtshoofd (vragenlijst cgvs p.2 en 3 en cgvs p.6).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, blijkt anderzijds evenzeer dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal immers dat u van uw 7 tot uw 12 jaar in Afghanistan school liep (cgvs, p.3). Daarnaast stelt u zowel Dari, uw moedertaal, als Pasjtoe te spreken. Bovendien is uw dorp van herkomst, Naghrak, slechts enkele kilometers van de stad Jalalabad gelegen, zodat er redelijkerwijs vanuit gegaan kan worden dat u toch enigszins vertrouwd bent met deze stad. Op basis van deze elementen kan er worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker is het niet eens met de concrete motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Verzoeker wijst erop dat hij een aanvraag had ingediend voor financiële hulp en andere ondersteuning bij het districtshoofd omdat zijn vader de kostwinner, overleden was. Verzoeker voegt deze aanvraag ook toe aan het verzoekschrift. Haji Ikram die onder het districtshoofd werkt en ook verzoekers vader in dienst had, heeft op deze aanvraag gereageerd en heeft verzoeker uitgenodigd en uiteindelijk in dienst genomen als chauffeur ondanks dat hij zijn rijbewijs nog moest halen. Het was wellicht de enige vacature die Ikram beschikbaar had en bovendien waren verzoekers vader en Haji Ikram vrienden. Verzoeker wijst erop dat hij een badge van chauffeur heeft neergelegd en dat hij stottert en veel problemen heeft om te praten en alles te begrijpen. Hij is ook uiterst verlegen en had veel stress tijdens het gehoor. Verzoeker heeft tijdens het gehoor talrijke belangrijke figuren van het districtshuis op foto kunnen aanduiden. Er kan dan ook niet aan getwijfeld worden dat hij daar geregeld moest komen voor zijn werk. Verzoeker heeft ook heel wat dorpen kunnen vernoemen. Het dorp Qalay Afandi staat bij de bevolking gekend onder de naam “Piersep”. Piersep is een heilige die daar begraven ligt. Verzoeker heeft Piersep vermeld toen hij aan het Commissariaat-generaal de weg heeft uitgelegd van zijn huis naar het districtshuis. Het dorp Fateh Abad is het laatste dorp van Surkh Rod en daarna begint het district Khogyani. Verzoeker heeft zich inderdaad vergist over de exacte ligging. Velen weten niet waar juist de scheiding ligt tussen beide districten. Verzoeker geeft aan nooit naar Sultan Pur te zijn gereisd omdat het daar zeer onveilig is. Bovendien is verzoeker maar drie weken chauffeur geweest. Verzoeker ziet niet in waarom hij een rijbewijs zou moeten hebben gehad. Hij geeft desbetreffend aan dat hij nog jong was, dat het zijn eerste job was en dat zijn familie thuis geen auto had. Haji Ikram nam verzoeker in dienst omdat zijn vader overleden was. Het werk als chauffeur was wellicht het enige wat hij ter beschikking had, waardoor Haji Ikram een aanvraag voor rijbewijs heeft ingediend voor verzoeker. Verzoeker legt de aanvraag en het formulier van de aanvraag voor. Verzoeker stelt verder dat hij ook verbaasd was waarom de taliban aan hem de auto vroeg en kan enkel maar raden naar de redenen. Verzoeker acht het dan ook logisch dat hij zijn verklaringen bijstelde wanneer hij op de onwaarschijnlijkheid van zijn uitleg gewezen werd. Er moet rekening worden gehouden met zijn jonge leeftijd. Verzoeker geeft aan dat de mannen die hem aanspraken regelmatig naar de moskee kwamen en inwoners van verzoekers dorp waren, maar verzoeker wist op het ogenblik dat ze hem aanspraken niet dat ze banden hadden met de taliban. Pas na de klacht en de arrestatie is het bekend geworden dat die mannen banden hadden met de taliban. Op het moment van de feiten had verzoeker dan ook helemaal niet door hoe ernstig de bedreiging was. Verzoeker heeft ook een dreigbrief van de taliban voorgelegd. Verzoeker geloofde de eerste keer niet dat ze hem effectief iets zouden aandoen en dacht dat hij met weigering af was van zijn probleem. Na de tweede bedreiging heeft hij het probleem ernstige genomen en heeft hij het gemeld aan Haji Ikram. De klacht is dan de volgende dag ingediend maar verzoeker werd pas enkele dagen later opgeroepen door het districtshuis. Hij kreeg daarvoor twee oproepingsbrieven. Waar er getwijfeld wordt aan verzoekers profiel als landbouwer wijst verzoeker erop dat munt vooral geproduceerd wordt door mensen met veel grond. Wat verzoeker verbouwde was voor eigen consumptie. Hij verkocht niets. Verzoeker kon ook specifieke details geven over de wijze waarop munt verkocht werd: vers maar soms ook gedroogd. Verzoeker is 18 jaar en meent dat achttienjarige Belgen ook niet weten hoeveel grond waard is. Het was verzoekers oom die zorgde voor zijn reis. Verzoeker weet alleen dat hij dit betaalde door gronden te geven aan de smokkelaar. Verzoeker heeft dit ondertussen nagevraagd bij zijn familie en kwam te weten dat de familie niet al hun gronden hebben afgegeven voor verzoekers reis. Er werd geen 2 jerib afgegeven maar wel 2 à 3 biswan, hetgeen neerkomt op een 14 000 dollar. Verzoeker stelt ook dat er momenteel geen nieuwe scholen worden gebouwd, doch wel een bijgebouw bij de huidige school. Het Commissariaat-generaal heeft een verkeerde vraagstelling gehanteerd. Verzoeker benadrukt dat hij wordt gevisieerd door de taliban en dat hij de bescherming van zijn land niet kan inroepen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die

anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als persoon die internationale bescherming genieten, door een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit de provincie Nangarhar, district Surk Rod, dorp Nargar en voert hij aan dat volledig ten onrechte wordt geoordeeld dat hij zich in Jalalabad zou kunnen vestigen. Verzoeker geeft aan dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op het vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de bestreden beslissing neemt. Volgens verzoeker bevat de bestreden beslissing geen enkele bron om har argument te ondersteunen dat het veilig is voor asielzoekers in Jalalabad als alleenstaande man. Verzoeker heeft noch familie, noch kennissen, noch vrienden noch andere consoorten in Jalalabad. In bepaalde omstandigheden kan er voor alleenstaande mannen inderdaad een mogelijkheid zijn in bepaalde steden om te overleven doch dit dient men te motiveren zaak per zaak gezien de massale toestroom van migratie niet lijkt te stoppen door de voortdurende toestand van de oorlog die er is geweest. Het feit dat hij twee talen spreekt helpt hem de facto niet voorruit bij het krijgen van onderdak en voedsel. Hij kan op niemand steunen en heeft ook de financiële middelen niet om er te overleven. Volgens verzoeker vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden dus geenszins. UNHCR maakt in de Guidelines van 17 december 2010 immers duidelijk dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, hetgeen in de bestreden beslissing geenszins is gebeurd aldus verzoeker. Hij vervolgt dat een binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden zal zijn indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep had kunnen doen op de alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Hierbij is een beoordeling van de mensenrechtensituatie en van de sociaal-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van de beoordeling belangrijk, wat volgens verzoeker evenmin gebeurd is. De stad Jalalabad telt op vandaag 2 à 300000 mensen en de woningen, appartementen en kamers zijn schaars en zeer duur. Bovendien kan het verblijven in tentenkampen of op straat niet aanzien worden als een intern vluchtalternatief.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker is afkomst uit Afghanistan, provincie Nangarhar, district Surkh Rod. Bovendien blijkt uit objectieve bronnen dat het in de provincie Nangarhar nog steeds heel onveilig is.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift de volgende documenten: drie persberichten, reisadvies van Department of State van 28 februari 2013, aanvraag rijbewijs voor verzoeker, oproepingsbrieven van het districtshuis en aanvraag van verzoeker aan districtshuis om financiële en andere steun.

Hoewel verzoeker in de inventaris bij het verzoekschrift aangeeft ook de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 17 december 2010 bij het verzoekschrift te voegen, blijkt uit de stukken dat er daadwerkelijk een rapport van UNHCR getiteld "Principes directeurs sur la protection internationale: La possibilité de fuite ou de réinstallation interne(...)" is toegevoegd. Hoewel verzoeker in de inventaris ook een persbericht getiteld "Gunmen kill film star in Afghan east" opneemt, stelt de Raad vast dat dat stuk zich niet bij de gevoegde documenten bevindt.

Per aangetekende brief van 3 juni 2013 bezorgt verzoeker de Raad volgende documenten: *"aanvraag rijbewijs voor verzoeker en rijbewijs, met beëdigde vertalingen"*, oproepingsbrieven van het districtshuis met beëdigde vertalingen, aanvraag van verzoeker aan het districtshuis om financiële steun met beëdigde vertalingen, brief van het ministerie van onderwijs met beëdigde vertaling, brief van de heer Ekram in naam van de autoriteiten van de provincie Nangarhar met beëdigde vertaling, foto's van de school Charbaghi Safi en van de nieuwe klaslokalen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*,

reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker het niet aannemelijk maakt als chauffeur voor Haji Ikram, het vice-districtshoofd van Surkh Rod, te hebben gewerkt. Betreffende zijn aanwerving als chauffeur stelt hij enerzijds meermaals tijdens het gehoor dat Haji Ikram hem vroeg voor hem te werken en zijn familie te vervoeren nadat zijn vader verdwenen was (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 9, 14). Gevraagd waarom verzoeker deze keuze maakte na de verdwijning van zijn vader antwoordde verzoeker dat hij op dat moment niet wist waarom zijn vader verdwenen was en wie hiervoor verantwoordelijk was (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Anderzijds verklaart verzoeker tijdens het gehoor dan weer dat Haji Ikram zei dat hij niet voor hem moest werken omdat zijn vader spoorloos was, en dat verzoeker dit op zijn eigen verantwoordelijkheid deed (stuk 4, gehoorverslag, p.10). Verzoeker legt tevens een document voor dat hij ontvangen zou hebben van Haji Ikram in het districtshuis waarin alle verantwoordelijkheid betreffende zijn veiligheid op verzoeker wordt afgewenteld (stuk 4, gehoorverslag, p.10). Verzoeker legt aldus duidelijk tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van zijn aanwerving als chauffeur van Haji Ikram na de verdwijning van zijn vader. Waar verzoeker thans aangeeft dat hij een aanvraag heeft ingediend voor financiële hulp en andere ondersteuning bij het districtshoofd omdat zijn vader de kostwinner, overleden was en deze aanvraag ook toevoegt aan het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ook het argument dat het wellicht de enige vacature was die Haji Ikram beschikbaar had en dat verzoekers vader en Haji Ikram vrienden waren, is niet bij machte om bovenstaande tegenstrijdigheden te verschonen of te verklaren. Het argument dat de tolk reeds eerder had aangegeven dat verzoeker de vragen niet altijd goed begreep kan ter zake evenmin worden aangewend ter verschoning van bovenstaande vaststelling. De Raad stelt immers vast dat verzoeker meermaals spontaan tijdens het gehoor vermeldde dat Haji Ikram hem vroeg voor hem te werken en zijn familie te vervoeren nadat zijn vader verdwenen was en niet zozeer antwoordde op een specifieke vraag (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 9, 14). Waar verzoeker verklaarde dat Haji Ikram zei dat hij niet voor hem moest werken omdat zijn vader spoorloos was, en dat verzoeker dit op zijn eigen verantwoordelijkheid deed (stuk 4, gehoorverslag, p. 10) gebeurde dan weer naar aanleiding van een document dat verzoeker ontvangen zou hebben van Haji Ikram in het districtshuis waarin alle verantwoordelijkheid betreffende zijn veiligheid op verzoeker wordt afgewenteld en dat hij ook neerlegt. Waar verzoeker zich vervolgens wendt tot het argument dat hij last had van stress en verlegen is, slaagt hij er evenmin in de gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Iedere asielzoeker staat echter bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Uit het gehoorverslag blijkt geenszins dat verzoeker verlegen zou zijn noch dat dit een hinderpaal zou vormen om zijn asielrelaas coherent en duidelijk te vertellen. Aangezien verzoeker zijn werkzaamheden als chauffeur opgeeft als reden voor zijn problemen kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker desbetreffend eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend niets heeft gemeld. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt kan er uit het enkele feit dat verzoeker belangrijke figuren van het districtshuis op een foto kon aanduiden, niet zomaar worden afgeleid dat verzoeker daar geregeld moest komen voor zijn werk. De aanvraag die verzoeker na het overlijden van zijn vader had ingediend en die hij ook toevoegt aan zijn verzoekschrift, toont niet aan dat verzoeker daadwerkelijk als chauffeur heeft gewerkt voor Haji Ikram, doch betreft slechts een vraag om steun.

Ook verzoekers onwetendheid omtrent een naburig dorp roept vragen op over verzoekers activiteiten als chauffeur. Zo blijkt verzoeker het dorp Qalay Afandi, nochtans slechts enkele kilometers van zijn dorp Naghrak gelegen volgens de kaarten toegevoegd aan het administratief dossier, hem onbekend

(stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Het argument dat het dorp Qalay Afandi bij de bevolking gekend is onder de naam "Piersep" als zijnde een heilige die daar begraven ligt, is slechts een ongefundeerde bewering. Dat Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad "Pir mausoleum" heeft vermeld tijdens het gehoor. Dit doet echter ook niets af aan de vaststelling dat verzoeker, die overigens beweert als chauffeur te hebben gewerkt niet op de hoogte is van de naam van het dorp dat slechts op enkele kilometers van zijn dorp gelegen is. Dat verzoeker maar drie weken chauffeur geweest is, kan dan ook niet ter verschoning worden aangewend.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen betreffende zijn problemen met de taliban. Zo stelt verzoeker dat hij na de tweede ontmoeting Haji Ikram inlichtte over de vraag van de met de taliban geaffilieerde mannen. Verzoeker verklaarde dat Haji Ikram had gezegd dat hij naar het districtshuis moest gaan om het incident te melden, hetgeen hij ook heeft gedaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 16, 17). Wanneer het Commissariaat-generaal verzoeker vroeg wanneer hij dan naar het districtshuis is geweest, antwoordde verzoeker dat dit enkele dagen later was, vier of vijf dagen later. Gevraagd waarom verzoeker vier of vijf dagen wachtte om naar het districtshuis te gaan stelt hij het niet te weten en vult hij aan dat hij zich het aantal dagen niet goed herinnert (stuk 4, gehoorverslag, p.17). Wanneer het Commissariaat-generaal verzoeker later tijdens het gehoor nogmaals vraagt hoeveel dagen nadat hij aan Haji Ikram het incident meldde er klacht bij het districtshuis ingediend is, stelt verzoeker plots dat hij de volgende dag met Haji Ikram naar het districtshuis ging (stuk 4, gehoorverslag, p.18). Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij vier à vijf dagen na het gesprek met Haji Ikram naar het districtshuis is geweest om klacht neer te leggen en anderzijds verklaarde dat hij de volgende dag is geweest. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft en tracht te doen geloven dat hij de volgende dag klacht heeft ingediend en dat hij enkele dagen later werd opgeroepen door het districtshuis kan dan ook niet overtuigen en is dan ook geheel niet meer ernstig te noemen.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De door verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde badge van chauffeur en de brief van de heer Ikram die verzoeker de Raad per brief van 3 juni 2013 bezorgde ontberen dan ook elke bewijswaarde. De Raad stelt tevens vast dat de aanvraag van het rijbewijs, het zogenaamde rijbewijs en de oproepingsbrieven van het districtshuis fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met betrekking tot verzoekers aanvraag van zijn rijbewijs stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker zowel tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9) als in onderhavig verzoekschrift verklaarde dat Haji Ikram dit rijbewijs had aangevraagd, terwijl uit de desbetreffende aanvraag die verzoeker neerlegt duidelijk blijkt dat verzoeker dit rijbewijs zelf heeft aangevraagd. Daarnaast is het opmerkelijk dat de aanvraag van het rijbewijs dateert van 8 maart 2012 (18/12/1390) terwijl de oproepingsbrieven van het districtshuis, dateren van een vroegere datum, zijnde 8 februari 2012 (19/11/1390). De door verzoeker neergelegde brief van het ministerie van onderwijs, inzake de school in het dorp Naghrak en foto's van de school Charbaghi Safi, zijn niet bij machte om afbreuk te doen aan de bovenstaande vaststellingen.

2.4. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Met het betoog dat hij noch familie, noch kennissen, noch vrienden, noch andere consoorten heeft in Jalalabad en hij aldus allerm minst een sociaal netwerk heeft in Kabul waar hij op kan terugvallen brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, echter geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Jalalabad. Verzoeker toont niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman die, zo blijkt uit zijn verklaringen, naar school is geweest en zowel Dari als Pashtoe spreekt, niet in staat zou zijn om een woning te vinden en een job uit te oefenen in Jalalabad (stuk 4, gehoorverslag, p.3, 17). Waar hij nog wijst naar een algemeen rapport en rechtsleer omtrent het intern beschermingsalternatief, op de sociaal-economische situatie evenals de toestand op het vlak van de mensenrechten, de prijs van een woning in Jalalabad en het verblijf in tentenkampen of op straat, benadrukt de Raad dat het louter uiten van een dergelijke vrees en de verwijzing naar een algemeen rapport en rechtsleer niet aantoont dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds *in concreto* worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker heden in staat is om zich in de stad Jalalabad te vestigen.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheid in Jalalabad er significant op vooruit is gegaan. In 2012 werd 45 % minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011: AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van AOG ligt meer dan vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid en hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de kant van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er ook sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken is erg klein.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier en aan de verweernota, blijkt dat er in de stad Jalalabad heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De Raad stelt vast dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Uit geen van de door verzoeker aangehaalde of toegevoegde persartikelen, die weliswaar berichten over de kidnapping van een filmster in Jalalabad, de aanval op de luchthaven in Jalalabad, de aanval op de politie in het district Hesarak, de aanval op een Amerikaans bedrijf in Kabul, de dood van tien Afghaanse meisjes ten gevolge van een landmijn in de provincie Nangarhar, en een autobom die afging in Pakistan met verschillende doden, blijkt dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

Voor zover er al melding wordt gemaakt van aanslagen in Jalalabad waarbij ook burgerslachtoffers vielen blijkt hier geen situatie van "open combat" uit, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het reisadvies van US Department of State is van algemene strekking en slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848 en RvS, 26 oktober 2007, nr. 176.206), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Het is derhalve niet van aard om de bovenstaande informatie te ontkrachten.

De door verzoeker aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie is niet van aard om aan te tonen dat er in Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid gegeven te reageren op de informatie toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013). Verzoeker formuleerde hieromtrent echter geen opmerkingen.

2.6. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF